Samenvatting Succulenta oktober 2026

Rob Bregman

Columnist Ben Wijffelaars begint deze editie van Succulenta met een “warrig” verhaal over een paar verschillende, niet met elkaar samenhangende onderwerpen, zoals zijn kat, het landschap van ons mooie rivierengebied en het bewonderen van de cactusverzameling van onze hoofdredacteur.

Theo Heijnsdijk schrijft over *Aeonium sedifolium*, een bladsucculent uit de familie Crassulaceae met sedum-achtige blaadjes. Deze soort werd (waarschijnlijk) in 1846 ontdekt door de Fransman Eugene Bourgeau. In 1859 volgde de beschrijving als *Aichryson sedifolium* door de Duitser Carl Bolle. Deze soort groeit op de Canarische eilanden Tenerife, La Palma en La Gomera, niet hoger dan 1000 m boven zeeniveau. Hybridisatie kan optreden met andere aeoniumsoorten zoals *A. nobile*, *A. canariense*, *A. davidbramwellii*, *A. goochiae*, *A. spathulatum*, *A. urbicum* en *A. decorum*. Deze hybriden blijken minder vitaal te zijn dan de oudersoorten. In de zomer moeten we deze planten niet in de warme kas kweken.

Petra Romijn behandelt *Dioscorea sylvatica*, een klimplant uit Zuid-Afrika met een half-ondergrondse stengelknol (caudex) en lange, dunne, klimmende takken. De plant is tweehuizig en groeit in de schaduw van bomen en struiken. Vrouwelijke exemplaren vormen gevleugelde zaden die draaiend om hun as naar beneden vallen. De kweek is gemakkelijk maar felle zon moet vermeden worden. In de IUCN Rode Lijst is *D. sylvatica* opgenomen in de categorie ‘kwetsbaar’ als gevolg van begrazing door vee en illegaal verzamelen voor medische doeleinden.

In deel 147 van zijn serie ‘Voor het voetlicht’ besteedt Bertus Spee aandacht aan *Gymnocalycium schickendantzii*, *Haworthia retusa*, *Peniocereus greggii* en *Turbinicarpus valdezianus*.

Aat van Uijen vervolgt zijn serie over epifytische cactussen met deel 5, waarin *Disocactus nelsonii* centraal staat. Dit is een soort uit de bergbossen van Mexico en Guatemala, met afgeplatte stengels en rose, naar boven gekromde bloemen.

Een tweede bijdrage over epifytische succulente planten is van de hand van Frank Süpplie. Zijn liefde voor deze planten ontstond door zijn vele bezoekjes aan kwekerijen, met name aan die van de familie Van Donkelaar in Werkendam. Als hommage aan de eigenaar introduceert Frank hier de nieuwe hybride *Schlumbergera x buckleyi* ‘Huibrecht van Donkelaar’. Deze nieuwe hybride valt op door zijn okerkleurige bloemen. De ouderplanten zijn beide andere Schlumbergera-hybriden.

Nicolaas Samyn schrijft over *Miqueliopuntia miquelii,* een tamelijk onbekende cactus uit de droge kustwoestijn van Noord-Chili. Deze planten overleven de droogte door vocht van binnendrijvende zeemist te kunnen opnemen. Ook kunnen ze zouten opslaan in de vacuolen van de cellen, een eigenschap die we vaak aantreffen bij kustplanten.

Aiko Talens behandelt *Mammillaria breviplumosa*, een recent (2020) beschreven dwergcactus uit Durango, Mexico. De natuurlijke populatie omvat slechts ca. 4000 planten, waardoor de begrazing door vee een serieuze bedreiging vormt. De vruchten blijven half verscholen in het plantenlichaam, dus het valt niet mee om de zaden te oogsten.

Henk Ruinaard doet verslag van zijn bezoek aan het Canyon de Chelly National Monument in de Amerikaanse staat Arizona, het leefgebied van de Navajo-indianen. Henk besteedt aandacht aan *Echinocereus triglochidiatus* subsp. *mojavensis* en *Escobaria vivipara* subsp. *arizonica*.

Annemieke van Ling gaat verder met haar serie artikelen over het vetplantengeslacht *Haworthia*, met vooral haar communicatie met andere liefhebbers op Facebook.

In onze serie ‘Goud voor oud’ vertelt Aiko Talens over *Pachypodium lamerei*, zijn oudste zelf gezaaide succulente plant. Deze stamsucculent uit Madagaskar zaaide hij in 1998.

Wolter ten Hoeve bespreekt enkele opvallende artikelen in andere tijdschriften over succulente planten.

De laatste bijdrage is van Tom Twijnstra, die vertelt over een Mammillaria rhodantha met een wel zeer wollige kop, alsof het een cephalium was.

r.bregman@contact.uva.nl